

Вечеръта отивамъ за магарето въ общината — нѣма го. Питамъ Горана. „Напждохъ го, казва, по икиндия. Зная, че отъ тебе човѣкъ пукнатъ мангъръ не може да изкара“.

А на сутринъта го намѣрихме въ букака седено.

Да кажешъ, че загубихъ — не. Цената на добичето си взехъ. Осждохъ Горана да ми брои за него два алтъна, ала загубихъ равналията си магаре.

Следъ този случай, трикракиятъ се изгуби. Убиха ли го нѣкжде, по други кѣрища ли удари, но въ нашето вече се не върна.

Че като ме подѣха на подбивъ нашенци.

— Той чакалъ на тебе да си отмѣсти бе, Дели Бечо, — думаха тѣ. — Да знаехме, щѣхме да му пратимъ Марка още есенесъ, та сума добичета щѣхме да отгървемъ.

Е. Кювлиевъ

ЦАРЬ АСПАРУХЪ

Предъ менъ си, сякшъ, ти,
възседналъ враненъ конь,
и гледамъ, какъ летишъ,
подъ свѣтлий небосклонъ!
Следъ тебъ войски безъ брой
потеглили на бой!

И знаме се люлѣй,
подъ модри висини,
и вѣрни синове
прииждатъ на вълни,
хвърчатъ следъ тебъ съ коне
въ широкото поле.

Тамъ, дето Дунавъ пѣй,
а Стара-планина
замислено синѣй,
и златна свѣтлина
разлива снопъ лжчи —
тамъ боенъ рогъ ечи!

И ти, на конь крилатъ,
като стрела летишъ
въ градчета и села,
край чудни красоти, —
да стигнешъ и да спрешъ
до Черното море!

О, Аспарухе, — пръвъ
водачъ, нашъ първи царь,
безстрашенъ като лъвъ,
любимъ отъ младъ и старъ, —
духътъ ти ще витай
навѣки въ родний край!

Ненчо Савовъ